

Perustamisasiakirja

Jumalan sana on elävä ja voimallinen. Tämän sanan kautta ja sen äärelle Pyhä Henki on viime vuosien aikana koonnut joukon kristittyjä, jotka tahtovat rakentaa Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen varaan perustuvia jumalanpalvelusyhteisöjä. Luterilaisen tunnustuksen mukaisesti nämä säännölliseen jumalanpalvelukseen kokoontuvat yhteisöt ovat todellisesti seurakuntia, joissa armonvälineet, saarnavirka ja kristittyjen keskinäinen yhteys tuovat ilmi sitä hengellistä yhteyttä, jolla Pyhä Henki kaikkialla maailmassa liittää Kristuksen kirkon jäsenet toisiinsa. Varjellakseen, syventääkseen ja laajentaakseen tätä yhteyttä nämä seurakunnat liittyvät nyt yhteen hiippakunnaksi.

Tämä hiippakunta on seurakuntien muodostama itsenäinen kirkollinen rakenne piispallisessa kaitsennassa. Hiippakunta on syntynyt Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa ja katsoo osaltaan liittyvänsä tämän kirkon todelliseen perintöön olematta kuitenkaan osa sen nykyistä hallintorakennetta. Se jatkaa sitä luterilaista uskoa ja seurakunnallista elämää, joka Suomessa on vaikuttanut.

Hiippakunnan syntyminen on osa laajempaa Pohjoismaissa vaikuttavaa tunnustuksellisen luterilaisen seurakuntaelämän uudelleenjärjestäytymistä, joka erityisesti Ruotsissa ja Suomessa on osaltaan kanavoitunut *Missionsprovinsen i Sverige och Finland* kautta. Tätä elpynyttä luterilaista kirkollisuutta ovat ilmentäneet erityisesti alueellisten seurakuntien rinnalle rakentuneet henkilöseurakunnat ja niiden kutsumat pastorit ja piispat.

Nämä seurakunnat poikkeavat pohjoismaisen vapaakirkollisuuden tuntemista 1800-luvun jälkipuolen ja 1900-luvun alun ehtoollisyhdistyksistä ja pienkirkkoliikkeistä siinä, että ne rakentavat olemassaolonsa ja toimintansa alusta loppuun 1580 Concordian eli luterilaisten tunnustuskirjojen Raamatun mukaiseen

oppiin, joka on edelleen virallisesti myös Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustus, oppi ja kaiken kirkko-oikeuden perusta. Tämä tunnustus ja oppi lausutaan yksiselitteisesti, ilman varauksia ja muutoksia kirkon tunnustuspykälässä. Kristuksen oppina ja tunnustuksena se on iankaikkisesti pysyvä kuten Kristuskin ja toisin kuin sen vastaiset moninaiset, vieraat opit (Hebr. 13:8–9).

Viime vuosikymmeninä, erityisesti 1980-luvulta lähtien, virallisen tunnustuksen ja opin asema on Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa laajalti muuttunut vain muodolliseksi ja näennäiseksi. Vastaavasti kirkon rakenteita on alettu yhä enemmän käyttää Raamattua ja tunnustusta vastaan. Uskonpuhdistaja Martti Lutherin mukaan kirkossa on alusta asti käyty oikean ja väärän kirkon taistelua. Tämän opetuksen mukaisesti Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa on nähtävissä, kuinka oikean kirkon tuntomerkkien sijasta se kantaa yhä selvemmin väärän kirkon tuntomerkkejä. Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa kaikki ratkaisut ja päätökset eivät enää perustu Pyhän Raamatun sanaan (*sola scriptura*). Kirkko ei enää kaikilta osin piittaa omasta kirkkolain ja -järjestyksen tunnustuspykälästään eikä papistolta vaatimistaan pappislupauksista. Sen viralliset päätökset ja sen hyväksymät toimintatavat ovat yhä selvemmin ristiriidassa Pyhän Raamatun kanssa tai suorastaan sotivat sitä vastaan, vaikka kirkon Herra Jeesus Kristus on velvoittanut kirkon opettamaan ja pitämään kaiken käskemänsä (Matt. 28:18–19).

Virkakiellot, pappisvihkimyssulku, kirkkotiiloista sulkemiset, epäoikeudenmukaiset kurinpitorangeistukset sekä kirkollisten kiistakysymysten siirtyminen maallisten oikeuksien ratkaistaviksi osoittavat, kuinka Suomen evankelis-luterilainen kirkko hylkii niitä, jotka vahvimmin sitoutuvat kirkon tunnustukseen. Sen kirkko-oikeudessa on pitkälti luovuttu kirkko-oikeuden

varsinaisesta lähteestä eli Jumalan sanasta. Ainoa oikea kirkko-oikeus on Jumalan sanaan perustuva ja sen mukainen jumalallinen oikeus, (ius divinum, Augsburgin tunnustuksen puolustus VII ja VIII, 41; Schmalkaldenin opinkohdat II, 4, 17). Vain tämä oikeus on pätevä sitomaan kristittyjen omattunnot.

Luterilaisen tunnustuksen ja Pyhän Raamatun syrjäyttäminen oikeuslähteinä on aiheuttanut Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa vakavan hätätilan. Tätä hätätilaa ei ole mahdollista korjata tavanomaisen hallinnon tietä, koska kirkon hallintoelimet eivät opissa ja elämässä alistu Jumalan sanan alle. Kirkon historian antamien jalojen esimerkkien mukaisesti tällainen vakava tilanne kutsuu voimaan kirkollisen hätätilaoikeuden (kirchliches Notrecht). Suomen evankelis-luterilaisen kirkon hätätilassa meidänkin kirkollinen oikeutemme on Pyhä Raamattu, Jumalan sana (sacra scriptura ius nostrum divinum). Se on meidän valtakirjamme käydä toimimaan sen hyväksi, että isänmaassamme mahdollisimman moni saisi kuulla oikean apostolisen viran välityksellä puhtaan evankeliumin äänen, saisi vastaanottaa avaintenvallan avun ja tulisi osalliseksi Kristuksen asettaman järjestyksen mukaan hoidetuista pyhistä sakramenteista.

Kirkon oikeudellista lankeemusta paljon vakavampaa on se, ettei Jumalan sanan hylännyt halvan armon oppi kykene pelastamaan iankaikkisesta kadotuksesta. *Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin.* (Matt. 10:28) Ilman sitä uskoa, joka syntyy Jumalan sanan, side- ja päästöavainten ja sakramenttien hoitamisen kautta, ei yksikään ihminen voi tulla autuaaksi.

Kirkollisen jatkuvuuden ja kirkon tuntomerkkien mukaisen elämän turvaamiseksi alla mainitut

seurakunnat järjestäytyvät hiippakunnaksi. Se säilyttää hiippakuntajärjestyksessään apostolisen uskon ja opin mukaisen kirkkojärjestyksen ja kirkko-oikeuden jatkuvuuden. Samoin kirkollisen jatkuvuuden vuoksi seurakunnat eivät tahdo tässä tilanteessa rekisteröityä uskonnolliseksi yhdyskunnaksi, vaan toiminnan oikeudelliseksi pohjaksi valitaan järjestäytymismuoto, joka mahdollistaa niin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustukseen pitäytyville jäsenille kuin myös muille luterilaiseen uskoon tunnustautuville kristityille seurakuntayhteyden hiippakuntarakenteessa.

Järjestäytymismuoto voidaan ottaa uudelleen harkittavaksi, jos Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa palataan takaisin kirkon uskoon ja oppiin meitä erottavissa keskeisissä tunnustus- ja järjestyskysymyksissä tai näissä kysymyksissä yhteisymmärryksen löytämisen arvioidaan mahdolliseksi.

Perustettavan hiippakunnan päämääränä on toteuttaa kirkon Herraltaan saamaa lähetystehtävää tukemalla seurakuntia, niiden pastoreita ja kaikkia kristittyjä oikean uskon levittämiseksi, säilymiseksi ja uudistumiseksi, kristillisen elämän elpymiseksi ja vahvistumiseksi ja kristillisen rakkaudenpalvelun ja diakonian toteutumiseksi, jotta mahdollisimman moni saisi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen omistaa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Lähetyshiippakunta kutsuu mukaan tätä tehtävää toteuttamaan kaikkia luterilaista kirkollista uudistusta etsiviä.

Kaiken edellä lausutun johdosta nämä seurakunnat ovat tänään perustaneet Suomen evankelis-luterilaisen lähetyshiippakunta -nimisen rekisteröimättömän yhdistyksen ja liittyneet siihen jäseniksi sekä hyväksyneet yhdistyksen säännöiksi liitteenä olevan hiippakuntajärjestyksen.

Lahdessa Marianpäivän aattona 16.3.2013

PERUSTAVAT SEURAKUNNAT JA JUMALANPALVELUSYHTEISÖT:

Aamos (Laitila)

Andreas (Kokkola)

St. Barnabas (Helsinki)

Daniel (Iisalmi)

Elia (Sodankylä)

Filippus (Kajaani)

S:t Gabriel (Åbo)

Jesaja (Jyväskylä)

S:t Jakob (Jakobstad)

Johannes (Tampere)

Joona (Lappeenranta)

Joosua (Imatra)

Luukas (Seinäjoki)

Matteus (Hämeenlinna)

Pyhä Maria (Rauma)

Markus (Helsinki)

Nehemia (Joensuu)

Paulus (Kouvola)

Pietari (Kuopio)

Sakkeus (Pori)

Simeon (Pyhäkoski)

Stefanos (Rovaniemi)

Tiitus (Mikkeli)

Timoteus (Oulu)

Samuel (Lahti)

Nouse ja armahda Siionia, sillä aika on tehdä sille laupeus ja määrähetki on tullut. Sillä sen kivet ovat sinun palvelijoillesi rakkaat ja sen soraläjiä heidän on sääli. (Ps.102:14-15)